
ZNAMKE Znamke ZNAMKE

Pošta Slovenije k znamkam dodaja:

GOZDNA BOROVNICA je razširjena kot podrast v gozdovih skoraj povsod v Sloveniji. Dobro uspeva na kislih humusnih tleh. Imenujemo jo tudi gozdni sadež, saj je edina sadna vrsta, ki uspeva v senci visokih dreves. Na nekaterih področjih Slovenije je pomemben vir dohodka za nabiralce, ki se poleti trumoma odpravijo nabirat gozdne borovnice. Jagode so sočne, sladko kiselkastega okusa s prijetno, značilno aromo. Sok je močno obarvan in ga je težko odstraniti iz oblačil. Plodove lahko uporabimo za izdelavo sokov, marmelad, želejev ali jih preprosto posušimo in pozimi pripravimo iz njih okusen sadni čaj. Ne smemo pa pozabiti borovničevca (v sadno žganje namočene jagode borovnic), ki je v nekaterih območjih Slovenije tradicionalna pijača.

Največje svetovno srečanje in ekipno **TEKMOVANJE ŠAHISTOV** in šahistk bo od 25. oktobra do 11. novembra 2002 gostil Bled. **Na znamkah so konj, ki predstavlja šahovsko figuro pred simbolom Bleda in šahovska polja prek njiv, ki simbolizirajo šahovnico.**

MATIJA JAMA, najdoslednejši impresionist iz znamenite četverice slovenskih slikarjev tega obdobja se je rodil leta 1892 v Ljubljani. Obiskoval je zasebno slikarsko šolo v Munchnu. Dosti je potoval in živel in delal v različnih krajih v Avstriji, Hrvaški Nemčiji in Holandiji, na Bledu in v Volčjem potoku ter nazadnje v Rašici in Ljubljani. Ustvaril je okoli 450 del, med katerimi so najbolj znana: **Pri obedu, Vrt, Most, Vrbe, Ljubljana v snegu, hrvaški kmet., Kolo in Vas v zimi.** Slednji dve sta prikazani na znamkah. Sliki hrani Narodna galerija Ljubljana. Znamki sta oblikovani na osnovi diapozitivov iz fototeke Narodne galerije.

Hvala naši zvesti bralki in njenemu sinu za redno pošiljanje slovenskih znamk!

p. Janez Tretjak, OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Ave, WEST HINDMARSH
SA 5007
Tel.: (08) 8346 9674
Fax: (08) 8346 2903
E-mail: tretjakj@picknowl.com.au

SV. DRUZINA ADELAIDE

PRVA NEDELJA v mesecu septembru je dan, ko naši očetje praznujejo svoj dan. Pri maši smo molili za naše očete: za žive, da bi bili vzor svojim otrokom, za tiste pa, ki so že v večnosti, da bi za vse kar so dobrega storili Bog podaril večno srečo! Po maši je gospa Stanka Sintič naša kulturna sodelavka pripravila s svojimi sodelavci prijeten kulturni program. V program se je vključilo kar 10 otrok in 4 odraščajoči mladi. Program je bil v angleščini, ker večina otrok zelo malo govori slovensko nekateri pa nič. Vendar je za nastop potrebno veliko dobre volje otrok in tudi staršev, ki se potrudijo in jih pripeljejo v cerkev. Program je povezovala g. Stanka in tudi povedala, kje in kdaj se je pričel praznovati očetovski dan. Po končanem programu smo odšli v dvorano, kjer so bili očetje postreženi s kosilom. Lep je bil dan vsem, ki so sodelovali in se udeležili programa. Boglonaj!

15. septembra pa so pri maši pele Vesele Štajerke, po končani maši je bil kratek program v dvorani. Na obrazih ljudi je bilo videti, da so kljub letom so se sprostiti in so jim slovenske viže vedno pri srcu. Po končanem nastopu pa smo postregli s kosilom.

Gospa Marijana je obhajala visok življenjski jubilej in nas je vse pogostila s pecivom, čajem in kavo. Vesele Štajerke pa so ji zapele. Tako,

da je bil tudi zanjo presenečenja poln in lepši dan (**fotografija spodaj**).

22. septembra smo obhajali nedeljo posvečeno blaženemu Antonu Martinu Slomšku. Obiskal nas je emerit (upokojeni) adelaidski nadškof Leonard Faulkner, ki vedno rad pride v našo skupnost in se počuti, kakor član naše male skupnosti. Najprej ga je tajnica pastoralnega sveta gdč. Rosemary Poklar pozdravila, v pridigi pa je spregovoril o Slomšku in pa kako razmišlja sedaj, ko je v pokoju o večnosti. Bil je prisrčen in nevsiljiv. Pri darovanju so mu otroci iz nedeljske šole prinesli risbe, ki so jih narisali na evangeljski motiv "Božja dobrot" Po maši se mu je član pastoralnega sveta g. Ivan Legiša zahvalil za obisk in ga povabil, naj nas obišče prihodnje leto. Po maši smo imeli skupno kosilo v

dvorani. Po kosilu je nadškof šel od mize do mize in se tako srečal s člani naše skupnosti in z njimi poklepetal (**fotografija zgoraj**).

KRST: 1. oktobra je bil sprejet v občestvo Božjih otrok Lachlan Robert Hušnjak. Starša sta Addison Steven Husnjak in Lee Frances Smith. Botra pa sta Maryana Marie Starkie.

Staršem in starim staršem čestitke, malemu Lachlanu pa zdravja in Božje varstvo naj ga spremlja na življenjski poti.

MESECA AVGUSTA smo v naši skupnosti pričeli z **nedeljsko šolo**, ki jo vodi gdč. Ančka Ahlin. Dvakrat na mesec - drugo in četrto nedeljo ima versko razlago za otroke do 12 leta starosti. Na začetku maše pa do darovanja so v dvorani, za darovanje pridejo v cerkev in sledijo maši (**fotografija desno**).

Letos imamo vsak petek sveto mašo ob 10. uri dopoldne, po maši pa imamo molitev za duhovne poklice. Na vsak prvi petek je po maši ispostavljeno Najsvetejše z litanijami v čast Srcu Jezusovemu, druge petke pa rožni venec ali križev pot, molitev za mir... Molitvena skupina se zbira redno in ima okrog 15 članov, včasih nekaj več. Seveda pa vabim tudi druge, da se

V mesecu novembru bomo vsak petek molili za naše rajne in obiskali kraje, kjer počivajo!

p. Janez

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

POTI JESENSKIH DOŽIVLJAJEV

Veliko križarjenja smo že skupno ali samostojno doživeli dragi sopotniki in če zdravje in dobra volja s prihranjenim dovolijo nam bo še kateri skrivnostni kotiček sveta kažipot v nekaj novega. Minuli mesec nam je na desetdnevnem potovanju nudil pogled v severni del našega kontinenta. Potovanje v udobnem avtobusu nam je kratkočasila dobra družba sopotnikov gledanje nekdanje filmske romantike na video projektorju, petja domačih pesmi ob Virgilovi harmoniki in smeha iz šaljivih zakladnic ter dobitkov iz Pavline Bingo skrinje. Občasno smo zagledali tudi kakšno postajališče ob jezeru in naši dobrosrčni sotrpini so nas presenečali z dobro kapljico hladno in toplo ter sladkim prigrizkom. Po dokaj dolgi vožnji smo prenočili v tipu kočic moteljskem naselju in v jutranjih urah potovali proti Kraljičini deželi. Strašansko sušno okolje nas je žalostno presenečalo, ko smo si ogledovali živino na in ob cestah iskajoč zelenih bilk trave, ki je ni bilo. Ob obvozu sončne pokrajine Kraljičine dežele smo v večernih urah prispeli v resnično tropsko Hawajsko okolje našega doma za naslednjih nekaj dni. Topli bazeni so pod palmami nudili vabilo v veselo družbo okrog roštilja. Dnevno smo obiskovali prostrana polja sladkornega trsa, podvodnega akvarija,

kmetijo Velikega ananasa, in neskončnega obzorja, ki smo ga občudovali iz visokega Severnega Svetilnika. Ob našem motelu je valovilo razburkano morje in v neizmerni bližini smo preiskusili našo srečo v Jupiter Casino ter prebrskali vse mogoče trgovine in vsaj

nekateri obiskali famozni Seaworld, Movieworld in druge zanimivosti Surfers Paradaisa.

Višek tega izleta je bilo srečanje s sorojaki v Cornubiji in Southporthu, kjer so zaigrale harmonike in srca bratov in sestra, ki delimo našo usodo v objemu matere tujine ob bogato obloženih mizah dobrot.

Lepo je v tako prijetnem rajju...

To me vodi na mojo dolgoletno željo v SLOVENSKO VASICO...

Zakaj se ne odločimo, da preživimo v prijetni družbi in dnevnem razvedrilu naša upokojska leta?

Načrti so končani, vam na ogled, skupno s patrom Cirilom in laično misijonarko Marijo vas vse zainteresirane vabimo, da se udeležite izleta v sredo 27. novembra 2002 v Paradiž življenja brez skrbi...

Organiziramo ogled bivalnih in rekreacijskih prostorov "Prime Life" v Springvale, kjer nam bodo postregli z malico, kavo ali čajem in nas potem tudi odpeljali v Rowville, kjer gradijo novi center v prijetni hriboviti pokrajini. Cena izleta je \$10. Odhod avtobusa bo ob 9. uri zjutraj iz Kew.

Če se nam želite pridružiti pri ogledu morebitne Slovenske vasice, prosim, pokličite Heleno Leber na tel. (03) 9589 6094.

Helena Leber

OGLAS

Ansambel Zlati zvoki iščejo kitarista in pevca. Prednost bi bila, če bi lahko pel slovensko in nemško. Če ste zainteresirani, prosim, pokličite Slavka Koprivnika na tel. (03) 9798 5817.

ZLATA POROKA CVETKA IN ADE FALEŽ

Ada in Cvetko Falež iz Canberre sta praznovala zlati jubilej - 50 let poroke. Pridružujemo se mnogim čestitkam. Naj ju Bog še naprej ohranja v ljubezni in hvala za vso njuno dobroto. Tako pa nam je pripovedoval Cvetko, ko je obujal spomine:

Spoznala sva se tukaj v Canberri in poročila v canberrski katedrali sv. Krištofa 2. oktobra leta 1952. Poročil naju je litvanski duhovnik Father Bachinskas, imigrantski duhovnik, zdaj že pokojni. Najbolj je znal nemško, nekaj malega pa tudi italjansko, tako da sva komaj razumela za kaj gre. Ada se še zdaj včasih izgovarja, da ni razumela. Poroka je bila zelo skromna, saj smo bili revni kot cerkvene miši, gostija pa še bolj. Skoraj edinega Slovenca, ki sem ga poznal, Stanka Pevca, sem vprašal za pričo. Doma je bil nekje blizu Moravč, zdaj pa je že tudi mrtev kakih osem let in njegova žara je pokopana z njegovimi starši na poko-pališču v Lukovici. Tudi z Adino pričo, sodelavko in partnerjem, smo izgubili vsako vez. Bila sta Italjana iz Istre, ki sta se vrnila v Italijo. Navzoča sta bila še dva avstralska svata, mož in žena, za katere pa

tudi nič ne vemo. V glavnem pravim, da na jubilejnem slavju od originalnih gostov ni bil nihče razen naju. Bilo nas je pa 80, v glavnem sami Slovenci. Sveto mašo in obnovo obljub je opravil pater Filip ob sedmih zvečer v isti cerkvi, ki je pa med tem bila povečana vsaj za eno tretjino. Pri maši so bili vsi gostje in zapela nam je tudi Vivi. Po maši smo šli v Helenic Club, kjer smo se imeli izvrstno.

Ada je rojena v Pazinu, v Istri in je tam tudi odrasla. Pobegnila je v Trst in od tam prišla v Avstralijo 25. 4. 1951. Jaz sem bil rojen v Leskovcu pri Krškem, vendar sem od sedmega leta naprej odraščal v Orehovi vasi pri Mariboru, pobegnil v Avstrijo in od tam prišel v Avstralijo 15. decembra 1950. V Canberro sem prišel 1. aprila 1951 in kmalu nato spoznal Ado.

VSA ŽLAHTA NA KUPU

Da so sorodstvene vezi še vedno pomembne pri preučevanju lastne identitete, je dokazalo tudi srečanje rodbine Klančič po nonotu Ivanu (po domače Nutilu) in noni Terezi (po domače Žuti) iz Mirna pri Gorici. Iz vse Slovenije in tudi iz Avstralije in Kanade se je v soboto 15. junija 2002 okrog 150 članov omenjene rodbine prvič skupaj srečalo in preživelo prijeten dan med obujanjem spominov in spoznavanjem žlahte. Nono Nutili, rojen leta 1863, je bil trden mirenski kmet, ki se je ukvarjal tudi s prevozom s konjsko vprego. Prevažal je potnike na železniško postajo v Gorico ter blago mirenskih čevljarjev ter živali domačih rejcev na sejme. Nona Žuta pa je naokrog veljala za zelo poučeno, saj je brala vse vrste knjig. Zakonca sta imela 16 otrok, le 8 pa jih je preživelo otroške bolezni in si ustvarilo družine. Srečanje so začeli s sveto mašo in ga nadaljevali na domačiji nonota in none v Mirnu, kjer so tudi predstavili zgodovino rodbine in njenih članov ter z rožmarinom obdarili najstarejšo in najmlajšo predstavnico, najštevilčnejšo družino in najbolj oddaljenega predstavnika - to je Adam Klančič iz Melborna, ki nam je ves vesel pripovedoval o tem prečudovitem dnevu na domačiji.

Bog živi vso žlahto!

NEKAJ MISLI O POKOJNEM DR. MARKU KUKCU (COBY)

O priznanem zobozdravniku v Sydneyu sem slišal že popreje. Srečal pa sem osebno dr. Marka Cobyja prvič ravno pri sv. Rafaelu v Merrylandsu in to ob pogrebu p. Bernarda Ambro-žiča. Predstavil mi ga je naš senator Mišo Lajovic. Spominjam se: oba sta bila zelo visoka in postavna. Zanimivo je, da je bil p. Bernard tisti, ki je prvi vzpodbujal, da se poveže akademike našega rodu širom Avstralije. Svetoval mi je naj začnem, 'skličem' primerno organizacijo. Dal mi je več naslovov, podatkov, napravil osebne stike. Zakaj mene? Namreč, ko sem živel kot mlad študent v Clevelandu, smo tam ustanovili društvo Sava, t.j. Slovenski Akademiki v Ameriki. Poznani dr. Edi Gobec je bil prvi podpredsednik.

In res ustanovili smo tukaj pred 25 leti

Slovensko – Avstralsko akademsko društvo. Marko je z navdušenjem pristopil in bil mnogo let duša in telo te organizacije.

Pred leti smo se sešli na domu pokojnega umetnika Stanislava Rapotca, ki je postal častni član Društva. Seveda je bil tam tudi naš pater Ciril. Ne bom preveč ponavljal, kar je že sedanji predsednik društva ing. Milan Frece lepo povedal ob pogrebu pokojnemu kolegu Marku. Iskreno se mu je zahvalil za ves trud in pomoč v imenu vseh članov in prijateljev.

Marko je bil bogaboječ. Bila sva več let soseda in rad je zahajal v frančiškansko cerkev sv. Jožefa.

Naj počiva v miru in naj se ga usmili Stvarnik!

Tomaž Možina

JANEZU PRIMOŽIČU

V SLOVO

V soboto 30. avgusta smo se ob enih popoldan poslovili od JANEZA PRIMOŽIČA. Kar lepo število rojakov se je zbralo k maši zadušnici v Janezovi farni cerkvi Our Lady of Graces v Carini. Domači župnik je za pokojnika v svojem govoru dejal, da ga bodo pogrešali tudi tamkajšnji farani, saj je redno zahajal k nedeljski službi Božji. Pokojni Janez je bil rojen 5. maja 1915 v Radovljici na Gorenjskem. Mladost je preživel v Ljubljani kot sin očeta uradnika z družino. Leta 1949 se je poročil z nemko Edith in naslednje leto 1950 sta prišla iz Nemčije z ladjo CASTEL BIANCA v Avstralijo. Imela sta dva otroka, hčerko Gabrijelo, ki je umrla že leta 1995 v Nemčiji in sina Andyja, ki ima tudi že svojo družino v Brisbanu. Janez je bil eden najstarejših slovenskih priseljencev v Brisbanu. Midva sva Janeza spoznala po zaslugi pokojnega patra Bernarda, takoj ob prihodu v Queensland in smo pri nas v Moorooki skupaj z Janezovo družino pričakali naše prvo novo leto 1967 v tukajšnji Kraljičini deželi. Janez je bil od vsega začetka vključen v delo slovenske skupnosti. Najprej leta 1952 pri Prireditvenem Odboru in nato v prvem odboru društva Planinke 1955 - takoj po g. Grčmanu kot drugi predsednik Planinke. Toda najbolj je bil poznan po vlogi tajnika, ki jo je dolga leta najbolj vestno izvrševal. O tem najlepše pričajo njegove tajniške knjige, ki se hranijo v arhivu. Janez je tudi poznan po številnih dopisih v Mislih, kamor je pogosto dopisoval, ter s tem največ pripomogel k dopolnjevanju tukajšnje zgodovine. Janezova posebnost je bila tudi v lepi in čisti izgovorjavi slovenščine, katero je ohranil do zanjega. To sva opazila tudi ob najinem zadnjem obisku v bolnici, saj v pogovoru ni nikoli mešal tujk.

Janez je tudi več let pomagal pri naših radijskih oddajah na 4 EB in se ga zato tudi spominjamo kot pridnega radijskega

sodelavca. Pri njegovi farni cerkvi v Carini imajo vklesanih že veliko imen pokojnih faranov in Janezova želja je bila, da naj bo tudi njegovo ime pridruženo njim v varstvo Naše Gospe, Srednice vseh milosti (Our Lady of all Graces). Umrl je 26. avgusta 2002 v bolnici Princes Alexandra po prisadu gangrene in končno tudi pljučnice. Njegovi zemeljski ostanki so upepeljeni. Janeza bomo ohranili v lepem spominu in molitvi.

Mirko Cuderman

ZAHVALA

Po kratki bolezni in težki operaciji nas je zapustil dragi mož, oče in stari oče **Rudi Jamšek**. Umrl je 22.9.2002.

Toplo se zahvaljujem vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste ga spremljali k zadnjemu počitku, za izrečeno sožalje, tolažbo in cvetje in vsem, ki so ga obiskovali v bolnišnici. Hvala tudi patru Valerijanu, ki je prišel tako daleč in daroval sveto mašo v Riverstonski cerkvi St John v kateri sva se poročila pred 41 leti. Pokopali smo ga na katoliškem delu pokopališča Castlebrook.

Dragi Rudi počivaj v miru.

**Hvaležna žena Maria,
sinova Henry, Edwin z ženo Kristino,
vnuki Rachel, Edison, Ethan.**

ZAHVALA

Ob težki izgubi moža in očeta, starega očeta in tasta **Jožeta Potočnika**, se iskreno zahvaljujemo patru Cirilu za molitve rožnega venca in pogrebno sveto mašo, organistki Katarini Scott in prijateljem, znancem in vsem, ki ste se udeležili slovesa.

Naj pokojni Jože počiva v miru!

**Žena Sanda, sinova Saša in Andrej,
hčerka Sonja z družinami.**

IZ NAŠIH MISIJONOV

NOVA ŽUPNIJSKA CERKEV V NADOBI

V Sloveniji se more vsaka župnija ponosno pokazati z župnijsko cerkvijo, ki so jo zgradili njeni verni predniki ali sodobniki. Je priča določenega časa, umetniškega stila, pa tudi uresničenih skrbi, dela, žrtev in darov mnogih (ne)vernih posameznikov in skupin. Župnijska cerkev je osrednji kraj slavljenja, češčenja, poslušanja Božje besede, ki prihaja od Boga-ljubezni. Slednji je temelj, začetek, smisel vsakega dejanja in celotnega krščanskega življenja. Z zmagujočim Kristusovim vstajenjem pa Bog ljubezni postaja Bog upanja, v katerem edinem kristjani vidimo gotovo in jasno prihodnost ter si zastavljamo cilje.

Mlada krščanska skupnost v podeželski vasi Nadoba, kjer na severu Toga leži tri leta stara župnija sv. Lovrenca, bi rada po skoraj štiridesetih letih oznanjevanja evangelija zgradila novo župnijsko cerkev, saj je stara za redno nedeljsko občestvo premajhna in premalo varna (zgrajena je namreč iz blata in jo v deževni dobi dež resno načenja). Gre za cilj, ki zahteva resno pripravo in pomembna denarna sredstva.

Trenutno je v župniji 350 krščenih in 320 katehumenov. Večina od njih so iz poljedeljskega plemena Tamberma, ki so ubogi kot njihova zemlja in so ljubosumno vraščeni v svojo dolgoletno kulturno in versko tradicijo in običaje. Kljub temu je Božja milost boljša in močnejša. Deluje na stare korenine verske tradicije, ki se v nekaterih mladih odpira moči Kristusove besede in zakramentov. Število kristjanov tako počasi, a vendarle obetajoče raste.

Predračun za novo župnijsko cerkev z zvonikom je 13 milijonov SIT; za poznejšo opremo pa še 3 milijone SIT. Domači kristjani bodo s svojim delom in prostovoljnimi prispevki poskušali nabrati za 10 % celotne vrednosti;

ves ostanek pa bo potrebno najti pri dobrih ljudeh in zlasti med kristjani v Sloveniji in drugod po svetu. Prošiva torej slovenske kristjane (posameznike in organizirane skupine) v Sloveniji in po svetu, bralce Misli in druge, da skupaj živimo solidarnost (vzajemno pomoč) v vesoljni Cerkvi in da pomagamo z molitvijo in darovi pri izgradnji nove župnijske cerkve sv. Lovrenca v Nadobi. Darove lahko izročite našim bratom na frančiškanskih postojankah v Avstraliji, ali na kak drug način preko Misli: za gradnjo cerkve v Nadobi, Togo. Za vsak dar naj vam Kristus, glava Cerkve, milostno povrne!

Načrt nove župnijske cerkve, ki hoče z okroglo obliko izraziti hrepenenje afriške duše po neskončnem Bogu, je izdelal domači arhitekt. Cerkev bo pod p. Milanovim vodstvom gradil domači zidar in bo iz betona; zvonik pa iz domačega kamna. V njem bosta dva srednjevelika zvonova. Krita bo s pločevino, kot je to tukaj v navadi. Na nasprotni strani od zvonika bosta cerkvi «prislonjena» še majhna kapela (za vsakodnevno sv. mašo z manj verniki) in pa zakristija. Cerkev bo lahko sprejela do 600 vernikov in več. Bo torej večja, kot so trenutne potrebe, a to je razumljivo, saj gradimo cerkev za več prihajajočih generacij kristjanov. Naš škof Ignacij izgradnjo nove cerkve izrecno podpira in priporoča, saj je to edina župnijska cerkev v škofiji, ki je še zgrajena iz blata. Vedno pravi, da ne smemo pozabiti na pomen župnijske cerkve, ki je za normalno in močno versko življenje prav tako potrebna, kot druge ustanove, ki imajo bolj zdravstveni, ali socialni pomen. Kot je potrebno podpirati gradnjo slednjih ustanov, je istega pomena tudi podpora izgradnje strogo verskih zgradb, ki omogočajo, da se rojeva novi človek, pobožanstven in zato bolj človeški v svojem mišljenju in ravnanju. Če bo p. Pepi

ob vrnitvi z dopusta zbral zadostno začetno vsoto denarja, bova z gradnjo nove cerkve začela že letošnjo jesen.

Slovenski kristjani smo del vesoljnega občestva Cerkve, ki je kraj, kjer je možno s češčenjem in poslušanjem Boga in njegove besede raziskovati Božje globine in živeti iz moči Duha, ki preiskuje vse in poslušna srca nagiba k ljubezni in dobroti. (P)Ostanimo živi kamni te božje zgradbe!

Najlepše pozdrave in iskrena zahvala za vso pomoč pri misijonskem delu vsem bralcem Misli in drugim. Hvala za lep sprejem, ki sem ga bil lani deležen v vaših skupnostih. V molitvi se vas večkrat spominjam, pa tudi pri darovanju najsvetejše daritve sv. maše.

p. Pepi

MISIJONAR PATER STANKO V NOVEM MISIJONU

Prisrčen pozdrav. Kot veste, sem že v Malawiju: a le na obisku. Sem sem prišel "na oglede". Potoval sem ves dan in to ravno 11. septembra. 720 km sem prebral na števcu. Vozil sem pa deset ur. Med Njimbo in Chipato je cesta precej luknjasta. Na meji je šlo vse v redu. Procedura je pa počasna.

Rekel sem, da sem prišel na oglede. Kraj se mi dopade. In ko sem se peljal od meje proti Kasungu, sem imel občutek, da se vozim po Avstraliji: Pokrajina je valovita, drevja je malo, tako da se daleč vidi. Evkaliptusovi nasadi so me tudi spominjali na potovanje iz Melbourn do Sydneya. Seveda sem se vas spomnil! Sem si pa tudi mislil: kako bi bilo lepo, če bi lahko tudi po Malawiju skupaj potovali! Na severu so hribi, na vzhodu pa čudovito jezero. Voda je topla, polna rib in priložnost za novi misijon. P. Klaus Chisinski mi je naročil, naj ob jezeru poiščem primerno parcelo in začnem novi misijon kot je misijon Nangoma v Zambiji, kjer smo ga skupaj z laičnimi misijonarji in domačini materijalno in duhovno gradili.

Revščina je velika in primanjkuje hrane,

zdravil, obleke. Skratka, spet sem tam, kjer sem pred 15 leti začel v Zambiji. Ljudje hlepijo po osnovnih življenjskih pogojih, toda zdi se, kot, da so njihove roke prekratke, da bi se lahko stegnile in dosegle za življenje najnujnejše. Pravijo, da ljudje prihajajo iz podeželja v mesto Kasungu, ker upajo, da se bodo nahranili. Tudi mesto jih ne more preživeti. Samo od teh, ki prihajajo, jih vsak dan 12 umre od pomanjkanja. Največ so otroci in starejši. Mlajši pa umirajo za moderno boleznijo AIDS.

Iz hiše v kateri bomo živeli še z dvema patroma, imamo pogled na 500 m visok hrib, Kasungu. To je slovita gora Kasungu. Dala je ime mestu 40.000 prebivalcev, okraju in tudi župniji. Danes popoldne planiram, da se gori povzpem. Prav res me zanima, kakšen bo pogled na pokrajino. Bom vzel s sabo fotoaparata. Vsekakor bom gori prišel, doli bo pa teže, a bo šlo.

Veliko sem medtem doživel na študiju, doma, z vami v Avstraliji ter v Zambiji in sedaj v Malawiju. Upam, da bom nekaj od tega lahko dal na papir.

Jutri pa nazaj v Zambijo, kjer bom uredil stvari v Lusaki in v Nangomi. Le to naj še povem, da me je nadškof Medardo poklical v svojo rezidenco na sestanek. Uro in pol sva se pogovarjala. Med drugim mi je zagotovil, da Nangome ne bo pozabil in da bo zanj poskrbel. Preveč truda je bilo vložene v ta misijon. Potrdil je, da pošilja tja zambijske sestre, ki bodo prevzele delo, ki sta ga opravljali Marija in Katarina v času njunega delovanja v Zambiji. Nadškof je vprašal za vaju. Rekel mi je, da vama bo še pisal in vaju zopet povabil v Zambijo. Omenil je, da vama delovno dovoljenje še vedno velja in sicer še dve leti.

Lep pozdrav vsem, katere sem srečal!

Ostanimo povezani v molitvi.

Na koncu pa še: povabim v Malawi, Kasungu, moj novi dom.

p. Stanko